

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (V. Nicula)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (A. Panov, V. Cotorobai, M. Anton)

ÎNCHEIERE

22 mai 2019

mun.Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Galina Stratulat
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Vladimir Guzun,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Vladimir Guzun
împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Belingo” privind repararea
prejudiciului material și moral cauzat prin nerespectarea securității muncii,
împotriva deciziei din 20 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 05 iulie 2017, Vladimir Guzun a depus cerere de chemare în judecată
împotriva S.R.L. „Belingo” privind repararea prejudiciului material și moral cauzat
prin nerespectarea securității muncii.

În motivarea acțiunii a indicat că în anul 2010, fiind încă minor, a fost angajat în
calitate de muncitor necalificat la S.R.L. „Belingo”. Administrația S.R.L. „Belingo”
ar fi trebuit să asigure calificarea persoanelor care lucrează la mecanismele de la
fabrică cu instruirea necesară și cu asigurarea securității angajaților. Necătfînd la
faptul că dînsul lucra de cîteva luni la S.R.L. „Belingo”, a fost pus să lucreze la un
mecanism, neavînd echipamentul corespunzător. În timpul lucrului și-a prins haina
în mecanismul în mișcare, ca rezultat dînsul a rămas fără mîna dreaptă din cot. De
către proprietarul fabricii Boris Muravschi și fiul acestuia Dumitru, cu automobilul
personal a fost dus la urgență. Dînșii l-au rugat să declare la urgență că s-a
accidentat la domiciliu, promițîndu-i că îi va acoperi toate cheltuielile necesare și îl
vor asigura cu loc de muncă. La spital nu au putut să-i restabilească mîna și astfel a
devenit invalid de gradul II.

A menționat că după accidentul de muncă S.R.L. „Belingo” nu și-a onorat
promisiunile și doar după ce a insistat la 08 iulie 2010 pîrîtul i-a fost acordat un
ajutor de 65 000 de lei, bani care nu i-au fost suficienți pentru o proteză acceptabilă.
S-a adresat repetat la S.R.L. „Belingo” să contribuie la procurarea protezei pentru a
putea trăi, așa cum fără mîna nu poate să se angajeze la serviciu, însă fără nici un
rezultat.

La 22 iunie 2017 a expediat prin poștă cerere, solicitând S.R.L. „Belingo” repararea prejudiciului, însă pînă în prezent nu a primit răspuns, iar cînd a dorit să depună personal cererea pîrîtul a refuzat înregistrarea acesteia, motivînd că între ei nu există careva relații ca să-i primească cererea.

A solicitat reclamantul repararea prejudiciului material cauzat prin nerespectarea securității muncii în mărime totală de 447 800 de lei, constituite din suma de 185 000 de lei – costul protezei, 90 000 de lei cu titlu de indemnizație unică, 172 000 de lei cu titlu de prejudiciu cauzat vieții și sănătății persoanei, cît și prejudiciul moral în mărime de 300 000 de lei.

Prin hotărîrea din 11 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, s-a respins ca neîntemeiată cererea lui Vladimir Guzun înaintată împotriva S.R.L. „Belingo” privind repararea prejudiciului cauzat prin nerespectarea securității muncii.

Prin decizia din 20 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Vladimir Guzun, și s-a menținut hotărîrea din 11 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a concluzionat că instanța de fond a stabilit just circumstanțele pricinii și normele materiale.

Colegiul a constatat că Vladimir Guzun nu a demonstrat inițial calitatea de angajat, existența relațiilor de muncă dintre acesta și S.R.L. „Belingo”, or la dosar nu există nici un contract de muncă încheiat între părți în acest sens, iar pe de altă parte nu a solicitat constatarea existenței unor astfel de relații de muncă cu pîrîtul, nici organul abilitat în acest sens cu atribuții de constatare la fel nu a fost sesizat, or la materialele cauzei nu se atestă nici o hotărîre a instanței de judecată în legătură cu acest fapt, nici un proces - verbal al Inspectoratului de Stat al Muncii de constatare a accidentului de muncă comis de către angajat care ar genera apariția răspunderii angajatorului.

Totodată și prevederile Legii securității și sănătății în muncă nr.186-XVI din 10 iulie 2008 invocate de către Vladimir Guzun, sunt inaplicabile în prezenta cauză, or între reclamant și pîrît nu au existat careva raporturi de muncă, nefiind demonstrată calitatea de angajat a lui Vladimir Guzun.

Colegiul a apreciat critic declarațiile martorilor, dat fiind că acestea nu constituie probe admisibile și pertinente în sensul art.121 Cod de procedură civilă, prin care ar fi posibilă probarea existenței raporturilor de muncă, or legiuitorul a prevăzut pentru astfel de cazuri o altă metodă legală de apărare, neutilizată de către Vladimir Guzun.

Colegiul a concluzionat că sarcina probațiunii pusă de legiuitor pe seama titularului dreptului pretins încălcat, nu a fost realizată de către acesta în modul prevăzut de lege.

La 28 februarie 2019 Vladimir Guzun, a declarat recurs solicitînd casarea deciziei din 20 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și hotărîrii din 11 iunie a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, cu pronunțarea unei hotărîri noi de admitere a cerințelor din cererea de chemare în judecată.

În susținerea recursului a invocat prevederile art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, și anume hotărîrea primei instanțe a fost arbitrară, fiind apreciate doar probele prezentate de intimat, fără a se lua în considerare probele prezentate de recurent, ca rezultat pretențiile sale față de S.R.L. „Belingo” fiind respinse ca neîntemeiate.

În motivarea recursului a indicat că prin declarațiile martorilor Dabija Eugen,

Arapan Vasile și Guzun Valentin, care au fost audiați în ședințele de judecată, fiind martori oculari a accidentului de muncă produs, s-au confirmat circumstanțele indicate în cererea de chemare în judecată. Necătfînd la aceasta instanța nu a luat în considerație declarațiile martorilor, apreciindu-le ca fiind critice.

A menționat că ajutorul material acordat de S.R.L. „Belingo” în sumă de 65 000 de lei a fost acordat lui la cererea tatălui său Valentin Guzun. Instanța a calificat aceste acțiuni a S.R.L. „Belingo” ca fiind un ajutor material pentru tatăl său, fost angajat la fabrică, deși în cerere a fost specificat că ajutorul material este pentru procurarea protezei pentru el.

A invocat că de către instanță nu s-a apreciat corect faptul că Procuratura Rîșcani a deschis o cauză penală referitor la acest accident de muncă, a fost clasat superficial, nefiind nici măcar audiați martorii oculari.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului confirmă faptul că decizia din 20 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată pentru cunoștință părților la proces la 04 februarie 2019 (f.d. 130), însă lipsește confirmarea recepționării acesteia.

Prin urmare, recursul declarat de Vladimir Guzun la 28 februarie 2019, se consideră depus în termenul prevăzut de lege.

În conformitate cu art. 439 alin. (2), (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Examinând admisibilitatea recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Vladimir Guzun, este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Vladimir Guzun, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Or, argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanțele ierarhic inferioare și nu redă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respins.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei se precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Cît privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de art. 6 § 1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea *inter alia*, *Helle vs Finlanda*, 19 decembrie 1997, parag.55; *Hansen vs*

Norvegia, 2 octombrie 2014, parag.71-74).

De fapt în concepția instanței europene, articolul 6 § 1 nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs, care întemeindu-se pe dispozițiile legale specificate, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes”, ceea ce s-a constatat în cazul de față (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen vs Finlanda* (nr.2), 13 ianuarie 2009, parag.24; *Baydar vs Olanda*, 24 aprilie 2018, parag.46).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Vladimir Guzun.

În conformitate cu art.art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Vladimir Guzun.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Galina Stratulat

Victor Burduh